

Список використаної літератури

1. Антропова В. И. Публичные лекции по интегральному исчислению М. В. Остроградского. *Труды института истории естествознания и техники. История физ.-мат. наук.* М. : АН СССР, 1956. Т. 5. С. 304–320.
2. Гнеденко Б. В. Михаил Васильевич Остроградский. М. : Государственное издательство технико-теоретической литературы, 1952. 331 с.
3. Греков Ф. В. Краткий исторический очерк военно-учебных заведений (1700–1910). М., 1910. 190 с.
4. Остроградский М. В. 1 января 1862 – 1 января 1862. Педагогическое наследие. Документы о жизни и деятельности / под. ред. И. Б. Погребыского и А. П. Юшкевича. М. : Физматгиз, 1961. 399 с.
5. Остроградский М. В., Блум Г. А. Роздуми про викладання. *Постметодика.* 1996. № 2. С. 44–54.

Василь Фазан

ПЕДАГОГІЧНА ОСВІТА В НАВЧАЛЬНИХ ДУХОВНИХ ЗАКЛАДАХ КИЄВО-ПЕЧЕРСЬКІЇ ЛАВРИ У ХІХ – ПОЧ. ХХ СТ.

Початок ХІХ ст. в історії Російської імперії характеризується спробами правлячої верхівки лібералізувати державний устрій та суспільне життя. У перші роки правління імператор Олександра І (1801 – 1825 рр.) ініціював проведення низки реформ, одна з яких була спрямована на вдосконалення системи освіти.

До окремих аспектів вивчення педагогіки в духовних закладах досліджуваного періоду зверталися сучасні вчені: А. Бойко, досліджуючи феномен традиційної культури українського народу, а також світську й релігійну діяльність Г. Ващенко; М. Євтух, доводячи необхідність синтезу національних і загальнолюдських цінностей, шанобливого ставлення до рідної культури, мови, релігії; В. Пашенко, вивчаючи виховання молоді засобами християнської етики в системі міжконфесійних стосунків. Але ніхто з вищезазначених науковців не досліджував передумови вивчення педагогіки в навчальних духовних закладах при Києво-Печерській Лаврі у ХІХ – поч. ХХ ст.

Впорядкування потребувала і духовна освіта, яка на той час була відокремлена від освіти світської і підпорядковувалася Святійшому Синоду — вищому керівному органу Православної Церкви Російської імперії.

Організаційні перетворення 1808 – 1814 рр. визначили загальні риси духовної освіти майже на століття її існування. Вони окреслили напрями навчальної і виховної діяльності та надали системі "остаточно загальноцерковного та загальнодержавного характеру" [3, с. 19]. Реформа в духовно-освітньому відомстві здійснювалась як складова загальної перебудови освітньої системи Російської імперії. За зразком утвореного у 1802 р. Міністерства народної освіти, було вирішено заснувати подібну структуру для духовної освіти.

Автором першого проекту нової організації духовних шкіл (1805 р.), так званого "Предначертання", був Євгеній (Болховітін), на той час вікарний єпископ Староруський. У процесі роботи він врахував чимало відгуків та пропозицій щодо удосконалення духовного навчання. Проект єпископа містив цікаву новаторську пропозицію — передбачалося в кожній духовній академії сформувати "вчене товариство", покликане "заохочувати богословську вченість", піклуватися про навчальні посібники, видавати книги та цензурувати їх, наглядати за нижчими рівнями духовної школи" [3, с. 442], що порівняно з старою схоластичною системою освіти та науки було передовою ідеєю. Задум схвально оцінив і підтримав Святійший Синод. У 1807 р. для складання розширеного плану змін у духовній освіті був створений Комітет з удосконалення духовних шкіл. Керівну роль у ньому відіграв Михайло Сперанський — один із сподвижників ліберальних реформ імператора Олександра І. У процесі роботи над проектом устрою духовної школи Комітет вніс до тексту "Предначертаний" чимало змін. Зокрема, не було враховано частину пропозицій єпископа Євгенія (Болховітнова), який, будучи вже митрополитом Київським, певний час з обережністю та підозрою ставився до нової системи духовної освіти [3, с. 338].

Зміни відбулися і в структурі духовної освіти — тепер духовні навчальні заклади класифікувалися за ступенями. Перша, нижча ланка — це парафіяльні школи (училища), наступна — школи (училища) повітові, семінарії (єпархіальні) і остання ланка — академії. Академія як вершина цієї структури виконувала адміністративно-управлінські та навчально-наукові функції. Керівна її роль була зумовлена новим устроєм духовної школи. Країна була поділена на чотири духовно-

навчальні округи. З часом окремі єпархії переходили з відання одного духовно-навчального округу до іншого.

Майбутній Академії у Києві при Лаврі відводилася роль керівної установи для духовних навчальних закладів (від училища до семінарії) в усіх названих єпархіях Київського округу. Кращі вихованці семінарій округу мали право продовжувати освіту в Київській Духовній Академії, склавши відповідні іспити. До КДА, як і інших духовних академій, приймали лише випускників семінарій, де, в свою чергу, навчалися, майже без винятку, діти священників. Отже, академії при Лаврах ставали станомо-духовними закладами, хоч це й не обумовлювалось у відповідних документах 1808 р. та наступних років. За задумом реформи кожна духовна академія ставала окремим вищим науковим навчальним й адміністративним закладом.

У цьому документі сформульовано головне завдання академій — "досягнення вищої богословської освіти та самостійна розробка науки" [3, с. 547]. Загалом новий статут був більш прогресивним, принаймні, порівняно з устроєм духовної школи XVIII ст. Його безпосередній здобуток, як слушно зауважив протоієрей Георгій Флоровський, полягав у тому, що система нових вищих духовних навчальних закладів мала будуватися на педагогічній (а не "служилій") основі. Статут 1808 – 1814 рр. мав подолати старі схоластичні методи викладання та навчання, сприяти "розкриттю особистісних сил і діяльності розуму вихованців" [3, с. 145], спонукати їх до вправління в написанні різноманітних самостійних письмових робіт тощо.

Київську Духовну Академію було урочисто відкрито 28 вересня 1819 р. при Києво-Печерській Лаврі. З цієї нагоди в Успенському соборі Києва відслужив літургію митрополит Київський Серапіон (Александровський) і відбувся хресний хід до Києво-Братського монастиря. У конгрегаційній залі новоствореного навчального закладу відбулись урочисті збори, на яких зачитано указ про відкриття Академії, устрій, якої регламентуватиме новий статут, з промовами виступили керівники та викладачі.

До першого штату КДА, згідно зі статутом, входили ректор, інспектор, шість професорів, дванадцять бакалаврів, секретар, економ, лікар та бібліотекар з помічником [3, с. 263]. Під керівництвом та головуванням ректора перебували три адміністративні відділи Академії: внутрішнє правління, зовнішнє (окружне) правління та Конференція. До складу внутрішнього правління, фактично адміністрації КДА, входили ректор, інспектор, економ та секретар. Ключовими були перші дві посади: ректора як керівника закладу та інспектора, котрий наглядав за поведінкою вихованців. В обов'язки внутрішнього правління входили прийняття на роботу (звільнення з неї) викладачів, видача документації випускникам та відання господарськими справами. На зовнішнє правління покладалося керівництво усіма семінаріями, повітовими та парафіяльними школами Київського духовно-навчального округу. Конференцію в КДА було утворено лише у 1823 р. До складу Конференції входили дійсні (єпархіальний архієрей, ректор та ординарні професори Академії, а також десять представників від духовенства, призначених Комісією духовних шкіл) та почесні (учені та представники суспільної еліти, що прихильно ставилися до релігії) члени, а також кореспонденти, котрі повинні були інформувати Конференцію про еволюцію духовного вчення. У перші роки існування КДА цей відділ був наділений контролюючими функціями: його дійсні члени мали брати участь у студентських іспитах як голови екзаменаційних комісій, стежити за об'єктивністю професорських оцінок студентських відповідей, призначати своїх випускників на викладацькі вакансії до інших духовних академій та семінарій Російської імперії. З її членів формувався також цезурний комітет, який мав контролювати усі види праць з богословської тематики, що з'являлися в духовних навчальних закладах округу.

Курс навчання в духовних академіях Російської імперії, який тривав чотири роки, ділився на два дворічні відділення — нижче та вище. Навчальні курси були упорядковані та розмежовані — нова редакція статуту взяла до уваги побажання Санкт-Петербурзької Духовної Академії з 1810 р. уникати переобтяження студентів великою кількістю дисциплін [3, с. 528]. На нижчому відділенні вивчалася філософія, загальна словесність, цивільна (громадянська) історія та математика. До курсу вищого відділення належало богослов'я, церковна історія і "стародавності зі священною хронологією і географією", церковна словесність. На нижчому відділенні основною наукою вважалася філософія (у тому числі — й педагогіка), на вищому — богослов'я. Крім того, протягом усіх чотирьох років викладалися Священне писання й чотири мови: грецька, єврейська, німецька та французька. Латину як мову щоденного навчального вжитку засвоювали на уроках словесності методом читання творів античних та середньовічних авторів. Світська історія та фізико-математичні науки вивчалися за бажанням студентів [3, с. 357-358]. З плином часу завдяки дробленню традиційних та появі нових предметів навчальний курс розширювався.

Навчальні предмети викладали студентам професори та бакалаври, котрі посідали окремі кафедри. Як установив Крайній, до 1869 р. у КДА діяли такі кафедри: а) богословські: догматичного, полемічного і морального богослов'я, герменевтики або Святого Письма, канонічного права й літургії; з 1841 р. до них приєднано кафедру патристики; б) філософські: логіки, історії філософії, психології та педагогіки (з 1867 р.); в) історичні: російської цивільної та церковної історії (з 1841 р.) та історії російського розколу (від 1858 р.); г) словесності: загальної та церковної; д) природничі: фізики та математики [3, с. 19]. У 1825 – 1844 рр. тут, з ініціативи митрополита Євгенія (Болховітінова), працювала кафедра польської мови.

Дані про тижневий розклад предметів наводить професор, протоієрей Ф. Тітов у праці з історії Академії. Так, нижче відділення включало: Священне письмо — 2 години, філософію — 10 годин, загальну словесність — 6 годин, цивільну історію або математику (за вибором) — 8 годин, грецьку мову — 4 години, єврейську — 2 години, одну з "нових" мов — 2 години. На вищому відділенні викладали: Священне писання — 2 години, богослов'я — 12 годин, церковну словесність — 6 годин, церковну історію — 6 годин, грецьку мову — 4 години, єврейську мову — 2 години, одну з нових мов — 2 години. Таким чином, за статутом 1814 р., в академії викладалося 19 загальноосвітніх дисциплін і 2 фахові [3, с. 358-359]. Одне заняття тривало дві години.

Окрім відвідування лекційних занять та складання іспитів, студенти також були зобов'язані писати самостійні праці з тих чи інших предметів, кращі з яких публікувалися. Подібна практика застосовувалася вже з перших років існування КДА [2].

Реорганізація духовно-навчальних установ припала на 1867 – 1869 рр., і її логічним завершенням став затверджений 30 травня 1869 р. Статут. Цей документ Федір Тітов справедливо назвав "особливим" [3, с. 12] в історії КДА.

За цим статутом, восени того ж року розпочалася реорганізація у Санкт-Петербурзькій та Київській академіях, а з наступного, 1870 р., вона передбачалася у Московській та Казанській (відкритій 1842 р.). Відтепер духовні академії ставали доступнішими для вихідців з різних суспільних прошарків. Згідно з новим статутом, по академіях почали приймати і випускників світської середньої школи, які склали іспити з богословських предметів за попередні класи семінарії. Ще перед тим, у 1863 р., був зроблений крок до подолання відчуженості світської та духовної освіти — семінаристам був відкритий доступ до університетів.

Для нашого дослідження важливе значення має той факт, що до призначення академії як вищих богословських шкіл було додано нову функцію. Відтоді, як писав Георгій Флоровський, кожна духовна академія — це "не лише богословська вища школа, але й своєрідний педагогічний інститут духовного відомства" [3, с. 360]. Відповідно до цього відбулися зміни у навчальному процесі. Насамперед, було ліквідовано багатопредметність: окремо вичленили обов'язкові для всіх студентів предмети, решту дисциплін поділили на три групи — богословську, церковно-історичну та церковно-практичну. Студент отримав право вільно обирати одну з них, таким чином визначаючи свою спеціалізацію. Кожною групою предметів опікувався помічник ректора.

На третьому курсі вихованці Академії зобов'язані були писати "остаточний" твір і скласти загальні іспити. На четвертий рік навчання залишалися лише кращі студенти, а тих, хто отримував бал, нижчий за "чотири", випускали з Академії зі званням "дійсного студента". Студенти, котрі залишилися, освоювали лише кілька спеціальних предметів, готувалися до здобуття ступеня магістра та слухали лекції з педагогіки, поєднані з практичними вправами. Наприкінці року вони склали магістерський іспит. Для здобуття ступеня необхідно було представити друковану дисертацію і публічно її захистити [1, с. 21].

Нова епоха потребувала нових людей, молодих та енергійних, тому для підготовки до викладацької діяльності при академіях відкривався інститут приват-доцентів. Окремі дисципліни дозволялося читати випускникам зі ступенем магістра чи кандидата за умови представлення дисертації. Богословська наука ставала дедалі відкритішою для суспільства, зближувалася з вимогами університетської науки. Ліберальні зміни довершило рішення про скасування цензури для академії — право цензури залишалася лише для власних, академічних робіт [3, с. 64]. Цей статут хоч і діяв недовго, але, як відзначив К. Крайній, "відіграв доконче важливу роль у становленні академічної науки" [3, с. 22]. За вищою богословською школою, врешті-решт було визнано науковий ("учений") характер, а отже, закріплено відповідний для неї статус.

Таким чином, Київська Духовна Академія, заснована у 1819 р., стала головним представником нової імперської системи духовної освіти на українських землях, основним досягненням якої був розрив із україно-застарілою схоластичною освітою. До кінця 1860-х років, на першому етапі її формування, уся наукова та навчальна робота перебувала під повним контролем

центрального духовно-освітнього відомства країни та церковних властей. На хвилі ліберальних реформ та прагнення модернізувати суспільство у 1869 р. державний апарат дещо послабив контроль над духовними академіями. За умов певної свободи богословської творчості та навчальної діяльності сформувалося професорсько-викладацьке середовище як окремий прошарок у духовному стані. Невдовзі більшість з цих інтелектуалів забили про себе як про силу, яка бажає максимальної самостійності у визначенні напрямів розвитку освітньої та наукової діяльності.

У процесі навчання студентів КДА викладачі зобов'язані були поєднувати та узгоджувати науковий підхід з православним ученням. Протоієрей Ф. Тітов з цього приводу писав, що вихованці "отримують вищу богословську освіту, що ґрунтується на незмінній вірності церковним канонам та вимогам справжньої науки" [3, с. 9].

Список використаної літератури

1. Жизнь и школа // Труды Киевской духовной Академии. – 1862. – № 3. – С. 310 – 352.
2. Маккавейский Н. К. Пастырское богословие и педагогика в курсе духовных Академий / Н. К. Маккавейский // Труды Киевской духовной Академии. – 1898. – № 1. – С. 113 – 145.
3. Титов Ф. И. Прот. Киевская Духовная Академия в эпоху реформ (1796 – 1819 г.г.) // ИР НБВ. – Ф. 175. – Спр. 51. – Арк. 1 – 17.
4. Протоколы совета Киевской Духовной Академии за 1893 – 1894 учебный год. – К. : Типогр. Г. Т. Корчак-Новицкаго, 1895. – 389 + 17 + 54 с.

Іван Кравченко

ВИКОРИСТАННЯ ОСНОВНИХ ІДЕЙ В.О.СУХОМЛИНСЬКОГО В СИСТЕМІ ПІДГОТОВКИ УЧИТЕЛЯ СУЧАСНОЇ ШКОЛИ

Учитель в широкому суспільному значенні – це мислитель, громадський діяч, який формує погляди й переконання людей, допомагає їм знайти свій шлях у житті. У педагогічному значенні учитель – це спеціаліст, який проводить навчальну й виховну роботу з учнями в загальноосвітніх школах різних типів [1, с. 341]. *Метою статті* є аналіз та використання основних педагогічних ідей В.О.Сухомлинського стосовно підготовки майбутніх вчителів сучасної української школи.

В.О.Сухомлинський у роботі «Сто порад учителям» говорив: «Учителям школи, де колектив складається з кількох десятків педагогів, незрівнянно легше вдосконалювати свою майстерність, ніж у маленькій школі. У великому колективі завжди є досвідчені педагоги. Але запозичення педагогічного досвіду – дуже складна справа, це – творчість. Ви закінчили вуз, у вас – диплом учителя, скажімо, початкових класів. Крім вас, у школі, куди ви одержали призначення, працює шістнадцять учителів початкових класів. Про одних із них говорять на засіданнях педагогічної ради як про справжніх майстрів, інших ніде не згадують, деяким час від часу вказують на недоліки. Вам, новачкові на педагогічній ниві, є чого повчитися майже в кожного педагога, який попрацював у школі хоча б кілька років. Але, запозичуючи досвід, треба економити час. Важко було б добратися до джерел майстерності, якби ви почали відвідувати уроки в усіх педагогів по черзі» [3, с. 522].

Зрозуміло, що будь-яка педагогічна майстерність починає формуватися майбутніми вчителями під час навчання в університеті за обраними спеціальностями на відповідних факультетах. Це дуже широке і глибоке поняття. Автори підручника «Педагогічна майстерність» розглядають педагогічну майстерність «як найвищий рівень педагогічної діяльності (якщо характеризуються якісні показники результату), як вияв творчої активності особистості педагога (якщо характеризується психологічний механізм успішної діяльності)». Як педагогічну категорію вони її визначають так: «Педагогічна майстерність – це комплекс властивостей особистості, що забезпечує високий рівень самоорганізації професійної діяльності на рефлексивній основі» [2, с. 30]. Майбутній учитель в педагогічному університеті здобуває теоретичні знання шляхом навчання, а також практичні вміння і навички. Як відомо, навчання – це цілеспрямований, спеціально організований процес взаємодії викладача і студента (викладання і учіння), метою якого є отримання освіти (знань, умінь і навичок). Але цей процес взаємодії ми розглядаємо як дорогу з «двостороннім» рухом, тобто не тільки викладач добирає матеріал і навчає, а й студент вчиться, глибоко усвідомлюючи важливість і значення теоретичних знань для майбутньої професійної діяльності у школі. Доведено, що визначальна роль у такій суб'єкт-суб'єктній взаємодії викладачів і студентів належать викладачам. Знання і любов до свого предмета, вміння зацікавлено подавати навчальний матеріал і є одним із